

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/10/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8721200997
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8721200997.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD., v spore žalobcu: D. I., P. XX.XX.XXXX, Y. D. XXX/XX, XXX XX Š., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpenej JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava - mestská časť Dúbravka, IČO: 42185190, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 726,- eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 18Csp/25/2021-72 z 18. januára 2022 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti do výšky 200,- eur.

V prevyšujúcej časti mení rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu vo zvyšku zamietá.

Priznáva žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou z 12. apríla 2021 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 726,- eur a na náhradu trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že pod sp. zn. 7Csp/34/2016 bolo Okresným súdom Poprad vedené konanie o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, pričom rozsudkom z 29. januára 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5Co/117/2018 z 5. marca 2019 bolo žalobe vyhovené. Predmetnú žalobu vníma ako satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, nakoľko sa ako spotrebiteľ musel brániť podaním žaloby. Primerané finančné zadostučinenie má sankčnú a odrádzajúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. V zmluve o spotrebiteľskom úvere použil dodávateľ neprijateľnú zmluvnú podmienku a súčasne konal spôsobom, ktorý možno považovať za nekalé obchodné praktiky v rozpore s dobrými mravmi v snahe obohatiť sa, keďže ním poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Úver mu bol poskytnutý vo výške 350,- eur a čiastka, ktorú mal uhradiť predstavovala 582,- eur, v dôsledku čoho sa žalovaná chcela bezdôvodne obohatiť o sumu 126,- eur. Časť žalovanej sumy vo výške 600,- eur predstavuje satisfakciu za použitie neprijateľnej zmluvnej podmienky.

2. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 726,- eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 52, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 12 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 3 ods. 1, ods. 3, ods. 5 zákona

č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“).

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že Okresný súd Poprad rozsudkom, č. k. 7Csp/34/2016-60 z 29. januára 2018 určil, že úver zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX z 2. decembra 2009 je bezúročný a bez poplatkov, určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX z 2. decembra 2009, uvedená v bode 13. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Prešove rozsudkom, č. k. 5Co/117/2018-91 z 5. marca 2019 potvrdil citovaný rozsudok Okresného súdu Poprad a stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca ako spotrebiteľ si uplatnil finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľských práv, a to vo výške 600,- eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku a vo výške 126,- eur, ktorá sa rovná sume, o ktorú sa chcela žalovaná na jeho úkor bezdôvodne obohatiť. Žalovaná žalobou uplatnený nárok neuznávala a namietala, že z jej strany nedošlo k bezdôvodnému obohateniu sa a že požadovaná suma finančného zadosťučinenia je neprimeraná.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že medzi žalobcom a žalovanou, išlo o spotrebiteľský vzťah a neexistuje pochybnosť o tom, že predmetom konania bol nárok zo zmluvy, ktorá zodpovedala spotrebiteľskej zmluve. Žalovaná poskytla žalobcovi úver a mala nárok na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov. Na daný právny vzťah bolo potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a právne predpisy upravujúce ochranu spotrebiteľa. Žalobca ako spotrebiteľ si predchádzajúcou žalobou úspešne uplatnil na súde právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a touto žalobou si uplatnil právo na finančné zadosťučinenie za konanie, ktorého sa dopustil dodávateľ. Skutočnosť, že došlo k porušeniu práv žalobcu je zrejmá z toho, že úver bol posúdený ako bezúročný a bez poplatkov. Suma, ktorú si žalobca uplatňuje žalobou v tomto konaní je satisfakciou za to, že musel absolvovať súdne konania a za to, že bol vystavený psychickému stresu a nátlaku zo strany žalovanej z dôvodu existencie úverového vzťahu. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nemôže byť paušalizovaná, avšak tento nárok vyplýva priamo zo zákona a samotná povaha neumožňuje jeho priame vyčíslenie a súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, keďže postačuje iba možnosť vzniku tejto ujmy. Pri primeranosti výšky finančného zadosťučinenia súd zohľadnil najmä okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Žalovaná od žalobcu chcela, aby zaplatil úver, a teda bol vystavený nátlaku a stresu a žalobca pod vplyvom toho v zmysle úverovej zmluvy žalovanej plnil svoj záväzok. Žalovaná napriek tomu, že mala k dispozícii právoplatné rozhodnutia súdov, uzatvárala zmluvy o úvere, ktoré neobsahovali zákonom stanovené náležitosti a uplatňovala si nároky z úverových vzťahov. Súd považuje za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 726,- eur a to nielen ako formu prevencie voči žalovanej, aby ďalej nepoužívala tieto nekalé praktiky. Súčasne má za to, že nejde o sumu, pri ktorej by hrozilo nebezpečenstvo obohacovania sa žalobcu a zneužívania tohto prostriedku na ochranu spotrebiteľa. Aj keď výška primeraného finančného zadosťučinenia sa nedokazuje a súd ju určuje voľnou úvahou, tak kritéria, z ktorých by mala vychádzať vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Kvalita a kvantita tohto porušenia spotrebiteľského práva je zistená v základnom konaní, na ktoré konanie o primeranom finančnom zadosťučinení nadväzuje a musí podmieňovať aj výšku. Požiadavka objektívnych hľadísk môže vyjadrovať len následky, ktoré vznikli z porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Pri žalobách o primerané finančné zadosťučinenie, ktoré nadväzujú na základné konanie, predmetom ktorého bolo porušenie práv spotrebiteľa, ktoré bolo vyjadrené peňažným plnením, o ktoré sa dodávateľ bezdôvodne obohatil alebo sa mienil bezdôvodne obohatiť je práve takýmto jediným objektívnym kritériom finančná čiastka, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo mienil bezdôvodne obohatiť. Určenie uvedenej výšky uplatneného nároku zodpovedá kvalitatívnym a kvantitatívnym dôvodom porušenia tohto spotrebiteľského práva. Spotrebiteľ uhradil z úverového vzťahu 224,- eur a v skutočnosti mu bol poskytnutý úver 350,- eur a žalovaná sa chcela bezdôvodne obohatiť o sumu 126,- eur, čo v konaní nepoprela. Taktiež si žalobca uplatnil za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorú žalovaná v zmluve o úvere použila a uplatňoval si nároky z nej v sume 600,- eur. Primeranosť finančného zadosťučinenia súvisí so stavom právnej neistoty a so stresujúcimi situáciami, ktorým bol žalobca vystavený, a to nielen podaním samotnej žaloby a prebiehajúcim súdnym konaním, čo má vplyv na fyzické a psychické zdravie, ktorým je každý žalobca alebo žalovaný vystavená, čo bolo aj v prípade žalobcu. Ak obchodník zneužije dôveru spotrebiteľa tým, že využíva jeho slabé danosti a

stránky či už v oblasti mentálnej, vzdelávacej, sociálnej má niesť za to zodpovednosť a k tomu pomáha inštitút primeraného finančného zadosťučinenia. Aj bez stanovenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že má plniť funkciu jednak satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú tak, aby odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a je potrebné ho vnímať aj ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit pre ostatných spotrebiteľov. Vychádzajúc z predpokladu, že dodávateľ sa takéhoto konania už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne nebude to v takej intenzite. Na odstránenie nepriaznivého stavu musel žalobca absolvovať súdne konanie, v ktorom bol úspešný. Žalobca bol dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty a to až do doby právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 7Csp/34/2016. Tiež je zrejmé, že žalovaná vyvolala stav, že sa chcela na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil intenzitu, časové trvanie závadného konania, satisfakčnú a sankčnú funkciu. Vzhľadom na okolností prípadu, a to najmä na dĺžku trvania konania a psychický stav žalobcu je potrebné sumu 726,- eur považovať za primeranú.

6. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel z dôvodu, že sumu 726,- eur považoval za opodstatnenú a za takú, ktorá je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktoré mu vzniklo konaním žalovanej, je satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je sankciou pre žalovanú, ktorá pri dojednaní úverovej zmluvy konala v neprospech spotrebiteľa. Navyše žalobca si za účelom zabezpečenia svojej obrany v konaní musel splnomocniť aj právneho zástupcu.

7. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) a priznal úspešnému žalobcovi voči neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Proti rozsudku podala včas odvolanie žalovaná, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP, teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvej inštancie mala za to, že rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 7Csp/34/2016 má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie a že žalobcovi priznaná suma je neprimerane prísnu a založenou na svojoľnom a arbitrárnom výklade práva. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho-ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné vnímať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných peňažných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia. Na právnu úpravu nemajetkovej ujmy spotrebiteľa obsiahnutú v inštitúte primeraného finančného zadosťučinenia sa primerane vzťahujú ustanovenia upravujúce náhradu ujmy podľa Občianskeho zákonníka. V prípade, ak osobitný právny predpis, ktorým je zákon o ochrane spotrebiteľa, neupravuje výšku finančného zadosťučinenia, v prípade vzniku nemajetkovej ujmy súd je povinný aplikovať ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Okrem toho žiadala, aby súd vzal pri rozhodovaní do úvahy aj konanie žalobcu, ktorý sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktáčného procesu ľahostajne a o úver požiadaval celkovo štrnásťkrát a aby prihliadal na konkrétne okolnosti prípadu, a to, že žalobca si nikdy zmluvu a všeobecné podmienky poskytnutia úveru neprečítal, hoci mal možnosť urobiť tak a že žalobca v žalobe nijako neargumentoval, v čom spočíva jeho nemajetková ujma. Na základe uvedených skutočností žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žalovaná žiadala úhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

9. K odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že v žiadnom prípade nemožno priznanie bezdôvodného obohatenia alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a

nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia považovať za „výhodu“, ale za „sankčný následok“ plynúci z primárneho právneho vzťahu, ktorý zavinením žalovanej nebol perfektný a privodil spotrebiteľovi ekonomickú ujmu. Žalovaná v základných konaniach neprejavila žiadnu sebareflexiu, hoci už má skúsenosti a vedomosti s iných rovnakých súdnych konaní o nesprávnosti svojej obrany, v ktorých už bola so svojimi právnymi názormi neúspešná. Práve postupom, keď žalovaná popierala jeho nároky, jeho stresové situácie len stupňovala. Súčasne uplatňovaním jeho legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jeho bežný život, ale bol znížený jeho rodinný rozpočet a životná úroveň. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

10. K vyjadreniu žalobcu žalovaná podala odvoláciu repliku, v ktorej uviedla, že sa dostatočne vyjadrila ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich doterajších podaní a odvolania, na ktorých trvá v celom rozsahu. Na základe uvedených skutočností žalovaná opätovne navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žalovaná opätovne žiadala úhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

11. K odvolacej replike žalovanej žalobca nepodal odvoláciu dupliku.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 CSP, v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné.

13. K odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uvádza nasledovné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

16. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov § 365 ods. 1 písm. f) CSP odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

17. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovoľnú hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

18. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

19. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

20. Čo sa týka ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, odvolací súd konštatuje, že to neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa. Bez stanovenia kritérií pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je v danom prípade potrebná komparácia s odškodňovaním iných nemajetkových újm v zmysle vnútroštátnych právnych predpisov (nevyučujúc európske), pri ktorých dochádza k ujme fyzickej osoby ďaleko závažnejším a už nezvratiteľným spôsobom.

21. Odvolací súd sa stotožňuje s argumentom žalovanej, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na konkrétne okolnosti prípadu, čo v danom prípade neznamená len prihliadanie na konanie žalovanej, ktorá zapríčinila, že úver poskytnutý žalobcovi bol posúdený ako bezúročný a bez poplatkov a že zmluvná podmienka obsiahnutá v spotrebiteľskej zmluve, bola určená za neprijateľnú, ale aj prihliadanie na správanie sa žalobcu, ktorý aj napriek tomu, že v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bol povinný žalovanej vrátiť len istinu úveru vo výške 350,- eur, žalovanej uhradil iba 244,- eur a následne od nej žiadal primerané finančné zadosťučinenie takmer v trojnásobnej výške.

22. Aj keď aj v tomto prípade je podľa názoru odvolacieho súdu priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné, jeho priznanie vo výške 726,- eur nepovažuje za primerané povahy a rozsahu porušenia práv žalobcu. Žalobca síce bol nútený v dôsledku konania žalovanej domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé privodiť mu ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné, ale ani on si všetky svoje povinnosti voči žalovanej nespĺnil a žalovaná sa na jeho úkor v súvislosti s týmto úverom ani bezdôvodne neobohatila. S ohľadom na tieto skutočnosti považuje odvolací súd za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur, ktoré je adekvátne skutočnostiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi - spotrebiteľovi a odradenie žalovanej od porušovania práv spotrebiteľov.

23. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v časti podľa ust. 388 CSP zmenil.

24. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške. Ide o prípady, ak výška nároku závisí

od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týka skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Z tohto dôvodu priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).